

Arrest

nr. 186 827 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die volgens hun verklaringen op 29 juni 2010 België zijn binnengekomen, dienden dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 21 december 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Op 11 maart 2011, bij arrest nummer 57 784, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp aldus het beroep van verzoekers.

Op 22 maart 2011 werd ten aanzien van verzoekers de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij aangetekend schrijven van 19 april 2011 diende eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 12 mei 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 16 december 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoekers de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 juni 2014, bij arrest nummer 126 079, vernietigde de Raad de beslissing van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Op 24 juli 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 149 577 op 13 juli 2015 het beroep heeft verworpen.

Inmiddels, op 17 maart 2014, dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 augustus 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 september 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2014 werd ingediend door :

*B., L. (N° R.N. ...)
Geboren te Vêrin Getashen op (...)1978*

en partner:

*V., G. (N° R.N. ...)
Geboren te Kirovakan op (...)1982*

*Nationaliteit: Russische Federatie
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen lokaal verankerd zouden zijn in de Belgische maatschappij, dat zij Nederlands en Frans zouden spreken en dat zij daartoe de nodige taallessen volgden (zie inschrijvingsbewijzen, certificaten, deelcertificaten), dat betrokkenen de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben (zie inburgeringsattest mevrouw, getuigschrift meneer), dat de verzoekers een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd hebben in België, dat zij geloofsbrieven voorleggen, Dat verzoekers lid zijn van de (...) te Jette (zie schrijven pastor) en dat betrokkenen ingeburgerd zijn, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen verklaarden België te zijn binnengekomen op 29 juni 2010. Zij dienden diezelfde dag een asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 maart 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 8 maand 11 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen -betekend werd op 25 maart 2011 en dienden op 15 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in ten gevolge van de gezondheidstoestand van meneer. De aanvraag 9ter werd ontvankelijk bevonden op 12 met 2011 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 16 december 2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard en werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkenen betekend. Zij tekenden tegen deze beslissing een beroep aan en op 23 juni 2014 werd de ongegrondheidsbeslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24 juli werd de aanvraag 9ter opnieuw onontvankelijk bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken en om betrokkenen af te voeren uit het Vreemdelingenregister • omwille van "verlies van recht op verblijf. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Ook het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkenen wisten dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van eventuele familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

Op 24 september 2014 worden verzoekers ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: B., L.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Vêrin Getashen

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 07 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijf! hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

En

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw:

Naam, voornaam: V., G

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Kirovakan

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 07 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijf! hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende

administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3.2 Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekers geen schending van hogere rechtsnormen aanhalen, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangetoond aangezien zij niet aantonen met nog andere personen in België een gezinsleven te vormen. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het tweede middel de schending opgeworpen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoekers voeren in hun eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk

werd verklaard, de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

« 4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekers als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de sterke integratie van de verzoekers, hun voorgaande verblijfsprocedures en de toepassing van internationale verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekers hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce." (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun lopende verblijfsprocedure (9ter-aanvraag), hun sterke integratie en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle eveneens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke eveneens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.3.1.

Integratie

In de eerste bestreden beslissing wordt geoordeeld dat 'de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

'Vit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.'

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurige verblijfsprocedures, langdurig ononderbroken verblijf, vrienden- en kennissenkring...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekers is ontstaan in een lange periode van legaal verblijf : tijdens de asielpcedure werden de verzoekers iets meer dan acht maanden toegelaten tot verblijf, tijdens de medische regularisatieprocedure werden de verzoekers meer dan drie jaar toegelaten tot verblijf.

De verzoekers hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De verzoekers hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd. maar ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tôt verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

(zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat 'de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg

in deze fase niet behandeld worden', is geen afdoende motivering. Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven,

houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd

worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen

van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- 4.1.3.2.

Evenredigheidstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar zijn land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie Raad van State nr. 58.969,1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dif. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op privéleven van de verzoekers dient gerespecteerd te worden.

Dat van personen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus het leven dat zij de afgelopen vier jaar hier op rechtmatige wijze heeft opgebouwd dienen achter te laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit.

De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- 4.1.3.3.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat destijds zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Het kabinet FRANCKEN heeft op heden nog geen nieuw beleid inzake regularisaties bekend gemaakt. Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere

beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het voormalige kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken - en het uitblijven van duidelijkheid door het kabinet FRANCKEN - schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel. de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekers is niet geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting het critérium dat een langdurig ononderbroken verblijf en langdurige verblijfsprocedures als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekers kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekers mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekers zich bevinden niet geheel overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekers bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekers reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds juni 2010, aldus ruim vier jaar.

Daarnaast is het zo dat de verzoekers een langdurige verblijfsprocedure hebben doorlopen. Hun asielpprocedure duurde ruim acht maanden, hun medische regularisatieprocedure duurde drie jaar en vier maanden.

Tijdens hun verblijfsprocedures waren de verzoekers in het bezit van een attest van immatriculatie.

Gedurende deze lange periode van legaal verblijf - tijdens hun lopende verblijfsprocedures - hebben de verzoekers zich geïntegreerd in België.

De verzoekers hebben taallessen gevolgd en een hebben een sociaal netwerk opgebouwd. Dit wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Théo FRANCKEN heeft bevestigd dat het terugsturen van migranten die geïntegreerd zijn en (in een knelpuntberoep) werken niet tot zijn prioriteit behoort.

Doch, deze personen in illegaliteit laten leven is echter geen menselijke optie.

Aan sterk geïntegreerde personen dient - op grond van een humaan regularisatiebeleid - een oplossing geboden te worden, in de vorm van een verblijfsvergunning.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de voor hun bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Verzoekers betwisten dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Zij stellen dat de bestreden beslissing niet meer doet dan de door verzoekers als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen van integratie opsommen, zonder deze elementen in hun geheel aan een ware beoordeling te onderwerpen en zonder te motiveren waarom deze elementen *in concreto* niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 maart 2014 voerden verzoekers als buitengewone omstandigheden die het hen onmogelijk maken terug te keren naar hun land van herkomst de volgende elementen aan: dat zij lokaal verankerd zijn in België, dat zij sinds 2010 onafgebroken in België verblijven, dat zij Nederlands en Frans spreken, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en dat zij lid zijn van de (...) te Jette. Verzoekers wijzen nog op de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk de door verzoekers in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen heeft betrokken in zijn beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Aangaande verzoekers' langdurig onafgebroken verblijf in België stelt de bestreden beslissing dat hun asielpcedure 8 maand en 11 dagen heeft geduurd en bijgevolg niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, dat zij geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 25 maart 2011, dat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd bevonden op 12 mei 2011 en dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een immatriculatieattest. Dit attest is geen verblijfstitel maar een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk is verklaard en in behandeling is. Dit tijdelijk legaal verblijf geeft aan verzoekers geen recht op verblijf of opent niet *de facto* een recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag.

Ook de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet als buitengewone omstandigheid aanvaard aangezien verzoekers zich hebben beperkt tot een loutere algemene bewering dat dit artikel geschonden zou worden die niet op hun eigen situatie wordt toegepast.

Wat artikel 8 van het EVRM betreft, motiveert verweerder dat verzoekers niet aantonen dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie (verzoekers' lokale verankering, hun ruime vriendenkring, hun talenkennis, dat zij geloofsbrieven voorleggen, lid zijn van de (...) en ingeburgerd zijn) stelt verweerder dat deze elementen van integratie behoren tot het onderzoek ten gronde en dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure kan ingediend worden.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest, waarnaar tevens in de bestreden beslissing wordt verwezen, preciseerde bijvoorbeeld dat "*als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz.*", terwijl "*echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" Verweerder kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Hieruit blijkt dat verweerder alle in de aanvraag aangehaalde buitengewone elementen in zijn beoordeling *in concreto* heeft betrokken en dus dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat er geen ware motivering zou zijn.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Waar verzoekers aangeven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling gemaakt door verweerder, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hebben nagelaten toe te lichten waarom de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Minstens komt de uiteenzetting overeen met hetgeen onder de motiveringsplicht werd ontwikkeld. Dit onderdeel van het middel is zonet onontvankelijk, dan minstens ongegrond.

Verzoekers stellen dat verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft behandeld. Zo verwijten verzoekers aan verweerder onvoldoende rekening te hebben gehouden met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval. Zij wijzen erop dat zij een lange periode legaal verbleven in België, met name in het kader van hun asielprocedure maar ook tijdens de medische regularisatieprocedure. Verzoekers zijn ondertussen geïntegreerd maar hebben geen misbruik gemaakt van hun verblijf.

Verzoekers verwijzen nog naar een arrest nr. 92 227 van de Raad van 27 november 2012 en naar arrest nr. 122 728 van de Raad van 18 april 2014 en menen dat deze arresten *in casu* naar analogie kunnen worden toegepast. De Raad kan echter geen "analoge" redenering aanvaarden, nu het desbetreffende eerste arrest een beslissing van verweerder betrof waarin de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard en het tweede arrest een beslissing betrof waarin een verblijfsrecht in functie van de vader werd ingetrokken, terwijl in de thans bestreden beslissing een aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd bevonden.

De Raad stelt vast dat verweerder niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de elementen van integratie en het langdurig legaal verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen die het verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk maken hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in hun land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangenomen.

Verzoekers achten verder het evenredigheidsbeginsel geschonden omdat verweerder geen afweging zou gemaakt hebben tussen de ongemakken waarmee verzoekers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar arrest nr. 58.969 van de Raad van State van 1 april 1996 en naar hun privéleven in België.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat deze beginselen de Raad niet toestaan het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In het arrest van de Raad van State waar verzoekers naar verwijzen, meende deze dat het evenredigheidsbeginsel was geschonden door te vereisen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in Iran zou gebeuren door de betrokkenen die de ouders waren van twee zonen en een dochter, allen erkende vluchtelingen in België. In die zaak volgde de Raad van State verzoekers in hun pleidooi dat het vervullen van de formaliteit een onevenredige inmenging betekende in het gezinsleven, nu waarschijnlijk de ouders van hun kinderen en kleinkinderen zouden gescheiden worden en het vervullen van die formaliteit voor de ouders evenmin zonder gevaar zou zijn nu zij zouden verantwoordelijk kunnen geacht worden voor de erkenning van hun kinderen als vluchteling, hetgeen door het Iraanse regime als verraad wordt beschouwd. De Raad meent dat *in casu* de feiten niet vergelijkbaar zijn met de feiten die door de Raad van State als een onevenredige inmenging in het gezinsleven werden beschouwd. *In casu* werd verwezen naar de inmenging in het privéleven en niet het gezinsleven en werden geen veiligheidsargumenten concreet gemaakt.

Een disproportionaliteit tussen het belang van verzoekers enerzijds, dat *in se* erin bestaat hun privéleven in België te onderbreken en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Er blijkt *in casu* dan ook niet dat verweerders beoordeling tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet weerhouden.

Zoals verzoekers aanvoeren, houdt het vertrouwensbeginsel in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoekers verwijzen in dit onderdeel van het eerste middel naar de criteria van de instructies van 19 juli 2009 die werden vernietigd door de Raad van State. Zij stippen aan dat het kabinet De Block heeft bevestigd dat deze criteria blijven gelden voor wie eraan voldoet totdat een nieuw beleid bekend wordt gemaakt. Daarom zouden verzoekers nog altijd mogen verwachten dat met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies rekening wordt gehouden.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*", omdat "*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*" en omdat "*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*". Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekers er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een

onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Verzoekers gaan verder in hun betoog dat zij zich bevinden in een situatie die nauw aansluit bij de voorwaarde van de "duurzame lokale verankering" zoals bedoeld in de regeringsinstructies van 19 juli 2009. Zij wijzen opnieuw op hun reeds geruime tijd ononderbroken verblijf in België. Dat zij tijdens de lange periode van legaal verblijf (tijdens hun lopende verblijfsprocedures) zich geïntegreerd hebben. Zij menen dat in geval van een prangende humanitaire situatie geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond.

Uit de boven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, ernstige ziekte dan weer wel, doch verzoekers hebben geen dergelijke elementen opgeworpen in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat verzoekers lijken te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het afgesproken regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoekers positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"4.2.1.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, IV of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)"

(eigen onderlijning)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"fi// het nemen van een beslissing töt verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de persoonlijke situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

Uit de afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken personen.

Zo dient er in casu rekening gehouden te worden met het privéleven van de verzoekers, zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)¹.

In casu is dit niet het geval. Geen enkele vermelding naar de specifieke situatie van de verzoekers wordt verricht.

4.2.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekers dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de tweede en derde bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekers.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

4.4 De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoekers menen dat verweerder bij het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met hun specifieke situatie. Zo dient er rekening te worden gehouden met hun privéleven.

De tweede en derde bestreden beslissing bevatten de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen. Zo verwijzen beide bestreden beslissingen uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en vermelden ze dat verzoekers niet over een geldig visum beschikken.

De relevante bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren, luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat verzoekers ook geschonden achten, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoekers terecht aanvoeren, blijkt uit deze bepalingen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van betrokkenen in het licht van de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag.

De Raad wijst echter op de termen "*houdt rekening met*" van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en leest hierin geen formele motiveringsplicht. Ook uit het administratief dossier kan blijken dat met de persoonlijke situatie van verzoekers werd rekening gehouden. In het administratief dossier bevindt zich *in casu* een synthesenota van 1 augustus 2014 waaruit blijkt dat verweerder voorafgaandelijk aan het nemen van de verwijderingsmaatregel in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderzoek heeft gedaan naar de aanwezigheid van kinderen, hun gezins- en familielevens en hun gezondheidstoestand. Hieruit blijkt dat verweerder heeft voldaan aan zijn verplichting, opgelegd door de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, om rekening te houden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en meer bepaald met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ook al verdient het aanbeveling dat dergelijk onderzoek ook formeel uit de motivering van de bestreden bevelen zou blijken, toch kan de Raad verzoekers niet volgen dat op verweerder een verplichting zou rusten om expliciet in de verwijderingsmaatregel omtrent dit onderzoek te motiveren.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van de artikelen 74/13 of 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 niet aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekers herhalen dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich had moeten informeren over de persoonlijke situatie van verzoekers teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen. Het weze opnieuw aangestipt dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde zich voor het opleggen van de tweede en derde bestreden beslissing heeft geïnformeerd omtrent het gezinsleven, het hoger belang van eventuele kinderen en de gezondheidstoestand van verzoekers, zodanig dat wel redelijkerwijs kan worden voorgehouden dat hij met kennis van zaken zijn beslissingen heeft genomen. Eveneens stelde de Raad hierboven dat dit niet formeel uit de bestreden beslissing moet blijken gezien de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN